

WYDANIE SPECJALNE

14/02/2022

Szkolny Konkurs Poetycki

Jury złożone z nauczycieli polonistów i redaktorów „Politechnika Junior” wyłoniło zwycięzców Szkolnego Konkursu Poetyckiego – edycja nr 1 na najlepszy wiersz o miłości. Poziom konkursu okazał się zróżnicowany, ale doceniliśmy włożony przez wszystkich wysiłek i odwagę w upublicznieniu własnych intymnych przemyśleń. Niektórzy poważnie, inni z dystansem podeszli do tematu; my dziękujemy wszystkim za udział w konkursie, po którym pamiątką będzie niniejsze wydanie okolicznościowe szkolnej gazetki.

Na podium wylądowały, w kolejności, wiersze: „Doloroso”, „Droga przez miłość” i „Euphorbia Milli”. Zwycięski utwór zauroczył nas ogromną samoświadomością autora, odwołaniem do toposu theatrum mundi – pokazaniem życia jako amfiteatru, w którym zagrano koncert „na bujdy i żale”. Bardzo cenne w tym wierszu są odwołania do antyku, zaciekawia puenta. „Droga przez miłość” to rozbudowana, przemyślana forma i głębia przekazu zobrazowana pięknymi metaforami. Wprowadzone do wiersza śródtytuły sygnalizują prawdy psychologiczne związane z miłością: najpierw marzymy o uczuciu, szukamy miłości, następnie się zakochujemy, a potem... często cierpimy. „Euphorbia Milli”, podobnie jak poprzedni wiersz, pokazuje miłość jako drogę. Autorka nawiązuje w nim do motywów religijnych, a w tytule - do nazwy kwiatu, który jest symbolem miłości.

Wyniki:

1. Rava - „Doloroso” 21 pkt.
2. Aurora - „Droga przez miłość” 16 pkt.
3. Beata Mazurkiewicz - „Euphorbia Milli” 13 pkt.

Wyróżnienia:

- J - „Do starej miłości” 6 pkt.
- Maja Omelaniuk - „Głowa w chmurach” 3 pkt.
- B. Chołyński - „Tatuś wyjechał” 3 pkt.
- Maciej Markowicz - „Od początku do końca” 2 pkt.
- Rybka - „Historia o dwóch...” 1 pkt.
- Ognik - „W pokoju obok” 1 pkt.
- Pies sąsiada - „Walentynkowe życzenia” 1 pkt.

Jury: nauczyciele - Anna Ziemiańska-Sulima, Wojciech Walczak, Rafał Zarychta, uczniowie – Alicja Musiał, Emilia Rynkiewicz, Maks Skica, Małgorzata Wieczorkiewicz.

„Doloroso”

Zabawiłaś się w dyrygenta
W amfiteatrze mego losu
Splotłaś dłoń swą drobną
Na batucie z moich kości

Koncert na bujdy i żale
Bez żadnych skrupułów
Zagrano ku mojej frustracji
Na oczach ogłupiałej tłuszczy

Jesteś marą
Niespełnionym pragnieniem
Uciążliwym wspomnieniem
Dziewczyno

Lecz wciąż w snach palce
Wplątam w twoje włosy
A otworzywszy oczy
Wpatruję się w pustkę

„Droga przez miłość”

--Starania--

Śpiewam.
Donośnie, czysto, melodyjnie.
Tańczę.
Dokładnie, delikatnie, z gracją.

Mówię.
Powoli, wyraźnie, rozważnie.
Biegnę.
Ostrożnie, byle się nie potknąć.

Szeptcę.
Czemu wciąż mnie nie słyszysz?
Idę.
Może wreszcie gdzieś dotrę.

--Poszukiwania--

Znowu patrzę przez okno pędzącego pociągu.
Przy tej prędkości nic nie widać.
Więc dlaczego patrzę?
Nie wiem.

Znowu patrzę przez okno na podwórko za domem.
Czemu?
Przecież nic tam nie ma.
Wyblakła trawa, szare niebo.

Znowu idąc ulicą patrzę w okno kawiarni.
Co to za uczucie?
Patrzę.
To okno, którego szukałam.

Za oknem jesteś Ty.

--Zauroczenie--

Kwiaty w zasięgu wzroku,
Ptaki dotrzymują mi kroku.
Wszystko wkoło brzmi jak muzyka,
Moje serce czule dotyka.
Niesamowita chwila przemija.
Mrugnięcie okiem, trzepot motyla.

--Zagubienie--

Co jest prawdą, a co kłamstwem?
Czy można nazwać człowiekiem mordercę?
Mordercę, który zabija ludzkie serce.
Podobno nie możemy żyć bez miłości.
Dlaczego więc nie ma kary za jej pozbawienie?
Czy to oznacza brak wartości miłości, która miała
być tak wysoka?
Czy człowiek z martwym sercem umiera?
Tak, umiera.
Jednak czasem przeżywa nadzieja.
Ale czy warto zachować nadzieję?

--Nadzieja--

Czekam na ratunek.
Widzę linę i światło spadające z góry.
Sznur, niczym czerwona wstęga rozciąga się przede
mną.
Światło piękne jak promień zorzy polarnej, tańczący
na ciemnym niebie.
Ty niesiesz światło, Ty trzymasz wstęgę.
Wyciągniesz mnie z ciemności, rozświetlisz resztę
dni.
Chwytam sznur.
Jest pełen cierni. Rani mą dłoń. Spada na dno.
Promień wypala moje oczy. Oślepia.
A Ty zakopujesz dół, w którym tkwię,
Wciąż czekając na ratunek.

„Euphorbia Milii”

- I. Czemu przywdziewasz mi koronę,
której wcale nie pragnę?
- II. Kiedyś na nią czekałam,
nie wiedząc o trudzie jej wykucia
- III. Całkowicie się mu oddałeś,
nie zważając na siebie
- IV. Nie mogłam pozwolić na Twoje poświęcenie,
musiałam dorosnąć za nas oboje
- V. Teraz razem dopłyniemy do Cyreny
niesieni falą wsparcia i zrozumienia
- VI. Otrę wszelkie troski z Twego oblicza,
nie pozwalając Ci nosić ich w samotności
- VII. Jednak nie zawsze podołam i poniosę porażkę
- VIII. Którą odczują wszyscy - Ty, ja i cisi obserwatorzy
- IX. Kolce ich spojrzeń będą wbijać się jeszcze głębiej,
drażniąc świeżo zagojone rany
- X. Im się będzie tylko wydawać,
że dotarli aż do kości,
w rzeczywistości tylko ja poznam Twoje prawdziwe oblicze
skrywane przed światem od tak dawna
- XI. Wtedy nie będziemy mogli już uciec,
staniemy się jednością
- XII. Jedynie śmierć będzie w stanie nas rozdzielić
- XIII. Odejdziemy wyniszczeni wzajemnym towarzystwem
- XIV. Fantomowy ból będzie jednak zbyt silny, żeby żyć
Będziemy pragnąć ponownej koronacji

„Do starej miłości”

piszę do starej miłości
wróć! masz wielkie zaległości

na ulicy twarz obca
a taka podobna
jak od ciebie zabrana

piszę do starej miłości
nie chcę żadnej świeżości

w głowie wciąż to pytanie
czy chociaż jedno?
jedno krótkie bicie serca
czy jest dla mnie?

piszę do starej miłości
mam dość braku twojej obecności

dłoń do dłoni
serce dla serca
w wieczności
daj się ze mną uwięzić

piszę do starej miłości
wróć ale nie z litości

wciąż chcę cię na zimę
nawet na kilka
zatrzymać może na dłuższy czas
na każdą porę roku
na kilka kolejnych nieskończonych lat

„Głowa w chmurach”

Idę po ulicy,
Nie widzę ludzi,
Wszystko jakby za mgłą,
Chmury świat mi przesłaniają.

Ktoś coś mówi,
Nie słyszę,
Bo w moim świecie jest cicho,
Czasem tylko, spomiędzy chmur, słycać imię.

Czuję różne zapachy,
Nie poznaję ich,
Bo jedyne jakie znam,
Są z chmur.

Dotykam mego otoczenia,
A faktury brak,
Bo pod palcami jedno tylko mam,
Chmury w moich dłoniach znalazły miejsce swoje.

Żyję w świecie z chmur,
A może tam tylko moja głowa wędruje?
Bez znaczenia, chmury mną zawładnęły,
Na nich się unoszę.

A spośród chmur czasem dotrze do mnie imię.
Twoje imię.

„Tatuś wyjechał nad ranem”

Tatuś wyjechał nad ranem
Wyszedł przez drzwi,
Przekroczył próg, ganek
Nowy domek urzędza, małą chatkę w lesie
Byś mógł się tam bawić wraz z siostrą Marysią

Samochód się psuje,
niech lichy go strzeli,
Tam i tak by nie zawiózł
Bo trzeba iść pieszo
Tanecznym krokiem, już bez balkonika
Na sobie obcasy, sukienka i szminka
Tam spokój, na trawie przyjemnie się leży,
Tatusia nigdy nie bolą tam plecy
I na mnie czas,
Zbierać się pora,
Dołączyć do taty,
W jego ramiona,
Kiedyś mi przyrzekł że pocałunek tylko nie patrząc odda
Co na zaś piękno w sobie zatrzymać
Żar, emocje, szaleństwo uchować
I zdejmę wreszcie ten płaszcz pomarszczony,
Szpetny, zużyty, nienaprawiony
Zostawię laskę i okulary,
Zdejmę wreszcie welon zsiwiwały
W kok upięty, przeredzony
Zostawię wam klucze
Schowajcie je równo do swoich kieszonek,
W szufladzie na potem małe co nieco
Synku, kochanie zajmij się siostrą,
Miej oko na nią,
Wychodzę już,
Gdzie czas nas nie złapie,
Piętnem nie przyciśnie
Kocham, całuję
Lecz z wami będę
I wy dojdziecie
Zatrzasnąwszy drzwi dębowe
Całą rodziną w chatce, w lesie

Bartosz Chołyński

„Od początku do końca”

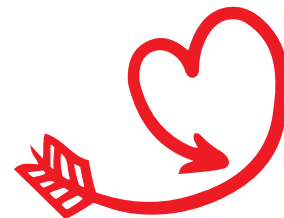
Ty mnie dręczysz, a ja pragnę wciąż spokoju
Ciągłe jestem tym przegrany w emocjonalnym boju
Jestem w ogóle jakiś dziwny, chory umysł, melancholik
Wcale niewiele potrzeba by emocje mi rozstroić
Jesteś jednym z moich marzeń, ponoć one się spełniają
Problem tylko, że czasami tak odległe się wydają
W mojej głowie ciągle jesteś, powodujesz me cierpienie
Myśl o Tobie jednocześnie daje dziwne ukojenie
Pragnę zaznać trochę ciepła, w zimnym świecie to rarytas
Moje intencje są czyste, mam nadzieję, że je odczytasz
Mógłbym ofiarować wiele, najcenniejsza rzecz to czas
Lubię spędzać go przy Tobie, przekonałem się nieraz
Proszę zostań, proszę bądź, obok mnie po prostu siądź
Twa obecność daje spokój, zażegnuje mój niepokój
Proszę już mnie nie opuszczaj, nigdy z rąk mnie nie wypuszczaj
Popatrz na mnie, ja na Ciebie i przytul mnie do siebie

Zastanawiam się, czy wiesz, jak wiele dla mnie znaczysz
Jeśli nie, to mam nadzieję, że kiedyś to zobaczysz
Jesteś w głowie nieustannie, co jest na swój sposób miłe
To ode mnie nie odpadnie, jak z jabłoni jabłko zgniłe
Wiem, nie jestem ideałem, wierz mi, nie chciałybyś wiedzieć
O niektórych rzeczach z życia sam się boję opowiedzieć
Jesteś jak na niebie gwiazdy, wiecznie patrzeć by się chciało
Człowiek pragnie gwiazd dosięgnąć, widok z czasem to za mało
Chciałbym przy zachodzie słońca Twoje włosy czesać ręką
Patrzeć w oczy, przysłuchiwać się Twego głosu dźwiękom
Daj mi rękę, pójdźmy razem, świat zostawmy gdzieś w oddali
Spełnij to marzenie skryte, ze mną popłyń na tej fali
Przyjdź z pomocą, mi jej trzeba, zejdź jak anioł prosto z nieba
Dusza czegoś potrzebuje, tak jak człowiek pragnie chleba
Podejdź, spojrzij i obejmij, to jest wewnętrzna potrzeba
Niech na moment będzie dobrze, niech ustanie ta ulewa

Chciałbym mieć Cię obok siebie
Móc wpatrywać się w Ciebie
Chcę zapomnieć, lecz me serce nie pozwala
Nie mam już się czego chwycić, moja dusza mnie powala
Chciałbym żebyś była przy mnie, żebym mógł się uspokoić
Tylko Ty jedyna z ludzi mój ból możesz ukoić
Chcę byś była zawsze przy mnie, w tych trudnych momentach
Twa obecność działa na mnie, jak do życia zachęta
Zawsze kiedy jestem z Tobą, czuję że życiu podołam
Gdy zostaję potem sam, wraca stara niedola
Wiedz, że kiedy jesteś przy mnie zapominam o trudnościach
Lecz gdy widzę, jak odchodzisz znów pogrążam się w
słabościach
Lubię patrzeć na Twój uśmiech, kiedy idziesz w moją stronę
Nie wiem czy to dostrzegalne, ale wewnątrz wtedy płonę
W Twych objęciach czuję ciepło, wokół świat się może walić
Liczysz się jedynie Ty, nawet jak wszystko się pali

Nie chcę Ci zabierać czasu, bo nie lubię się narzucać
Lecz Twój widok mi przywraca ten chwilowy spokój ducha
Chciałbym, żebyś była dla mnie i ja też bym był dla Ciebie
Słowa nie wyrażają uczuć, one są jak deszcz w ulewie
Nieuchwytnie, silne, mnogie, wszystkie zbiegają się w Tobie
Może mam już chorą głowę, może bredzę i zgłupiałem
Lecz te słowa me prawdziwe, z serca na papier przelałem
Na te kartki kapie krew, ona bogata w uczucia
Wiele mogę tu napisać, bo ten papier nie odrzuca
Chcę wyrzucić z siebie wszystko, lecz nie umiem, nie potrafię
W jaki sposób, gdzie i kiedy, ja się w głowę ciągle drapię
Uciekam od tej szczerości, o ironio, ja jej pragnę
Chciałbym myśli swe uprościć, powiedzieć, co w sercu na dnie
Lecz Ty chyba nie rozumiesz, ranisz, serce moje klujesz
Nieświadomie w twarz mi plujesz, co przeżywam, nie pojmujesz
Boję się, że te uczucia powierzchownie potraktujesz

Zbyt wiele bólu, zbyt wiele łez
Skończył się już pewien etap, to wytrzymałości kres
Puścił stres, przyszła rozpacz, znowu myślą błędę gdzieś
To co chciałem znów nie wyszło, wymarzyłem inną przyszłość
W głowie układałem wszystko, upiększając rzeczywistość
Wiele dałbym za Twą bliskość, bo wiem, że upadłem nisko
Ból i rozpacz, bo to wszystko było bez sensu, na marne
Mój wysiłek, moje łzy, które w rozpaczcy wytarłem
Pewien rozdział już zamknięty, chwile szczęścia nie powrócą
Nic nie zmienię, nie dopiszę, serce mi te myśli kruszą
Sam zostałem ze swym strachem przed rzeczywistością smutną
Przekaż Bogu gdy Go spotkasz, że mam dużo tego żalu
Bo prosiłem i błagałem, a On wiedział czego chciałem
Bo na koniec z tych emocji swoje łzy w poduszkę lałem
Kiedy z Tobą rozmawiałem prawdy z żalem wysłuchałem
Chwilę później w samotności, patrząc w teksty swe, płakałem

Maciej Markowicz - 3 E

„Fabulam Isidori”

Miłość – siła większa od Odyna
Niesiona strzałami Kupidyna
Kiedyś mnie potajemnie trafiła
Serce moje mocno podburzyła
Pewna laska mi się spodobała
I mój spokój duszy zarąbała
Długo odwagę swoją zbierałem
Aż na korytarzu zagadałem
Podryw mój raczej bardzo fatalny
Już całkowicie nieodwracalny
Do tego urok informatyczny
Dały niechybnie efekt tragiczny
Lecz opowieść ta to już historia
Teraz mam matmy repetytoria
Chociaż licząc pole prostokąta
Pewne święto myśli me zaprzęta
Zawsze wypada czternastego
Na chwałę świętego Walentego
Może wyślę jakieś walentynki
Pewnie będę jednak walić tynki

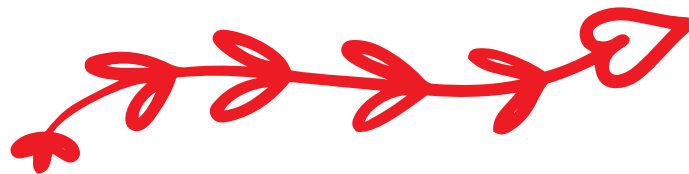
„Gdzie ona jest?”

Gdzie jesteś, gdy o Tobie marzę?
Gdzie jesteś, gdy tak Ciebie pragnę?
Co robić, gdy serce ściska tęsknota
I, w żałobie, agonicznie miota?

Gdyś ze mną, lilie, tulipany,
Życie piękne rusza w tany.
Z wszystkim byśmy sobie poradzili.
Wspólnie i szczęśliwie życie swe spędzili.

Lecz teraz więdnę w ciemności,
A w sercu mym pustka gości.
Jak poradzić sobie? Jak pozbierać się?
Gdy bezwładnym, nikim, zostawiłaś mnie.

Dziś błagam Cię ostatkami sił
Pozwól, by nam blask miłości lśnił.
Gdyż sensem życia, życiem moim - dusza.
Druga jej połowa...Ah! Gdzie ona jest?

***

Toczył je po krętych ścieżkach
Do przodu czas z dymem świeczki
Jak wskazówki co kierunek jeden znają
I odwrotnie się nie poruszają

Zatrzymały się jednak w jeden krok
Zabiły zgodnie raz czy dwa
Niczym pieśń co sama gra
I biły odtąd nieodstępnie bo

Splótl je prosty pojedynczy
Splótl je cicho i stanowczo
Splótl je silnie uścisk rąk

„List do P..”

Tyś niczym księżę bajkowy,
który był w żabie zaklęty.
Nie możesz wyjść z mojej głowy,
ku Tobie wiodą mnie pięty.

Dostojny jak król lub kasztelan,
choć bez korony i berła.
Piękny i wyjątkowy,
jak bursztyn lub morska perła.

Gdy mędrcy mieli swą gwiazdę,
Lecha wiódł orzeł podniebny,
Ty jesteś mym drogowskazem,
jak woda życiu potrzebny.

Kiedy idziemy bulwarem,
rozpalasz mnie jak krzesiwo.
Na zawsze będziemy razem,
bo kocham wyłącznie P..

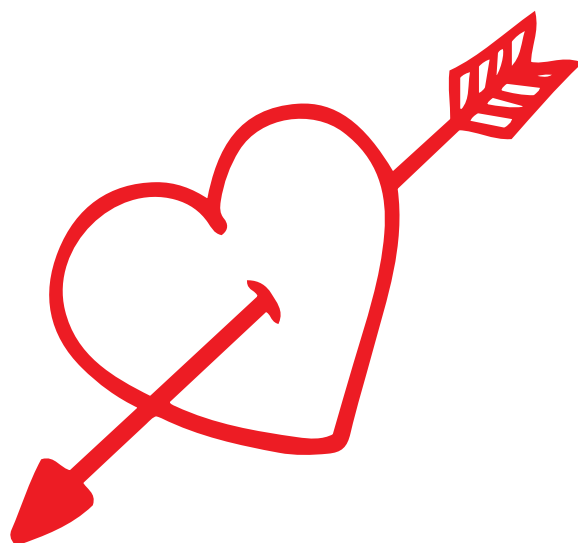

***

Mija lekcja już szósta,
Szybko,
Jak ty mnie na korytarzu,
Oczy swe błękitne pokazując.

Ładnie błyszczą one
Miłą duszę pokazują,
Smutną szarość ALO rozmazują.

Na kalendarzu prawie wiosna,
A ja nie wiem wciąż czy świecą one dla mnie,
I choć odpowiedź pozostanie niewiadoma,
Będę chciał cię spotkać znów.

Dzmitry Hartsuyeu - 2 A

Pochłonawszy mego czasu niezliczone ilości
Po spiłowaniu pazurów i w paszczy ostrych kości
Nauczonego manier i godność
Wysłany został z powrotem na serca włóści
Aby przyniósł je, bez niepowodzenia możliwości
Więc gdy dumnie podszedł do jeziora lustra
I rozpoczął miłości zapędy
Serce zamiast pokochać wyrafinowane względy
Sprawiło, że złamał na nim i tak już gładkie zęby

Po czym haratane było przez kły wilczurów,
czując satysfakcję na miejscu bólu

Ni to pies ni wilk, bez zębów w dodatku
Ze mną wrócił do mych murów

Bez sił ostatku

Zamknięci od środka z bólu.

„W pokoju obok”

W pokoju obok
Co tam się w mroku działo
Nikt nie wie oprócz nas

W salonie obok
Tam siedzieliśmy
Jedliśmy i krzyczeliśmy
Niesłyszalni dla innych
Niewidzialni nawet dla duchów

W saloniku obok
Co tam się w kącie działo
Nikt nie wie oprócz nas

W przytułku obok
Śmiechy i wyzwiska
Spowiedzi i wypowiedzi
Łzy padające z języka

W przytułku obok
Co za drzwiami się tam działo
Nikt nie wie oprócz nas

W lesie obok
Muzyka wybucha
Śpiewy przerywane
Nierówno, a jednak w ładzie
We własnej zgodzie z nami

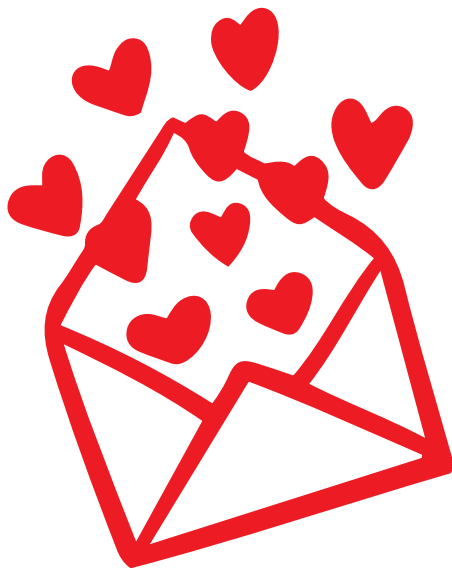
W lasku obok
Co tam się cicho działo
Nikt nie wie oprócz nas

W świecie obok
Zamkniętym ścianami, które razem postawiliśmy
Co tam się działo
Nie wiem, chociaż pamiętam
Te burzę uczuć wspominam
I ciągle wzdycham do melodii z głośnika...

„Walentynkowe życzenie”

Biedny, naczytałeś się Wertera,
Przez co łudzisz się, że oczko starczy.
Litość tylko to w mej duszy wzbiera,
Bo od razu nie będziemy zwarci...
Zaraz już przysięgniesz umrzeć za mnie;
Najpierw poznajmy się i pożyjmy!
Chodźmy razem na film albo łyżwy,
Bo nie chcę byś pod mym oknem dał się
„Moja ty projekcjo, kocham ja cię!”
Lecz gdy w tańcu nas Kupidyn strzeli,
Krzyknął szczerze „bawmy się, ma chérie!”
Nawet jeśli nic z tego nie wyjdzie;
(Wszak przepisu brak)
Nawet jeśli zrobimy wszystko wspak...
Spróbujmy i tak!

„Wiersz miłosny do sztangi”

Sztango moja największa miłości
Trening z tobą to źródło przyjemności

Ból, zmęczenie, spompowanie
To dzięki tobie mam na dzielni branie

Nie wiem jak żyłem z twoim brakiem
Kiedy to jeszcze byłem burakiem

Kiedy pierwszy raz cię wyciskałem
Gryf sam tylko podnieść radę dałem

Pamiętam jak trafiłaś w me bice dziewicze
Od tamtej pory zawsze z tobą ćwiczę

Po latach ćwiczeń, wyrzeczeń, treningów
Nadal Kocham cię bardziej od energetycznych drinków

Teraz wyciskam kilogramów kilkaset
I tylko dzięki tobie osiągnąłem tę masę

Ciężar ciągle zwiększając koniecznie
Tobą trenować będę już wiecznie

„Złota Miłość”

Kiedy przestałaś wierzyć w nas,
O kocim życiu marzyć w snach?
Chcę poczuć twój smak na mych ustach,
Historię powtórzyć choć raz

A pamiętasz spacery wśród mgły,
Malownicze czeskie bulwary?
Piwne oczy piękne jak perły,
I słowa cudowne jak czary

Wołam więc do ciebie, moja Żabko! Moja Miła!
O złota ma miłości! Czemuś mnie opuściła

„Kołatanie serca”

(wiersz niekonkursowy)

Łup, łup!
Cóż to za maniery?!
Proszę poczekać!
Zaraz Pani otworzę!
Łup, łup!
Jeszcze chwila!
To nie najlepszy moment!
Gdzie się Pani tak spieszy?!
Łup, łup!
Przepraszam,
My się chyba nie znamy...
Czy to na pewno dobry adres?
Łup, łup!
Co Pani taka gwałtowna?!
Wcale Pani tu nie chcę!
Świetnie radzę sobie sama!
Łup, łup!
Coś czuję,
Że zostanie Pani
Na dłużej
Łup, łup!
Pozostaje mi tylko
Tańczyć w Pani towarzystwie
Do rytmu mojego serca

Emilia Rynkiewicz – 3 A

„Słońce nad Tokio”

*...a pamiętasz, jak kazałeś im grać „Jutro”?
Nauczyłam się chwytów.
Szkoda tylko, że już nigdy nie spotkamy się przy ognisku...*

A jeśli słońce nie wstanie w Tokio,
jaką mam pewność, że przyjdzie jutro?
O kim mam myśleć? Dać sobie spokój?
Powiedzieć wreszcie, że trudno?

„Tam skarb twój, gdzie serce twoje”,
napisał kiedyś, ktoś w Biblii.
Lecz czy to prawda? Wiem przecież dobrze,
że dziś jesteśmy tak inni.

Słońce się chyli ku zachodowi
z dzieci Germana precyzją.

Chcę dziś mieć pewność. Chcę dobrze wiedzieć.
Nie każ mi czekać z decyzją...

„Sam”

(wiersz niekonkursowy)

Stałem nad przepaścią
Pewnie jest głęboka
Pewnie jest pusta
Pewnie znajdę w niej spokój

Czemu by w nią nie spaść?
Widzę innych
Tych co tu stali przede mną
A teraz leżą gdzieś głęboko
Wskoczyli w nią
Oczami, językiem, umysłem i sercem

Brzydkie stwory
Maszkary podobne do mnie
Dumne ze smutków
Mówią do siebie
Mówią źle, tworzą zło

Ciągną mnie
Całują przytulnym kocykiem
Utkanym z łez i przekleństw
Biorą mnie, a ja im się daję....

Czuję noże w plecach
Rany pieką podwójnie, zadane przez bliskich
Rodzice, przyjaciele, mentorzy
Czemu ten polityk pluje do mnie jadem?
A tam ten smutny muzyk mi gra?
Zaciskają mi się jego struny na gardle..

Zamykam oczy, nie wiem po co
Poddałem się ciemności i tak już dawno
oślepiłem

I nagle czuję
Czuję serce moje
Czuję ciepło
Czuję radość znikąd
Muzyk gra wesołe nuty
Mentorzy biją mi brawa
Rodzice... mnie... przytulają
Absurdalne prawda?

Kto mi nie pozwolił iść w otchłań!?
I wtedy cię widzę
Łzy w oczach mówią, że cię Kocham
Podziękowania już nie słyszysz
Twoje ręce objęły moją głowę

Przepraszam, prawie zapomniałem poczekać
I wspólny skok w otchłań

Absurd czy coś czego nie znałem?

Karol Roman - 3 A

„Do K.”

(wiersz niekonkursowy)

Dwa lata po jej śmierci
wciągnąłem w nozdrza
zapach żony
zakorkowany w buteleczce
z perfumami

Co będzie
Kiedy zapach zwietrzeje?

Nic tylko
zacznie się głód...

*

Od autora: Wiersze, które piszę, to centony.

Wojciech Walczak

**„POLITECHNIK JUNIOR”
PERIODYK AKADEMICKIEGO LICEUM
OGÓLNOKSZTAŁCĄCEGO
POLITECHNIKI WROCŁAWSKIEJ**

Redaktor naczelny: Maksymilian SKICA.

Zastępca red. naczelnego: Małgorzata WIECZORKIEWICZ.

Redaktorzy: Antoni ADAMCZYK, Bartosz KACZMAREK, Hanna KOŁOSIONEK, Szymon MAZUREK, Małgorzata NADOLSKA, Małgorzata PLEBANSKA, Nadine PFLUGER, Gaspar SEKULA, Emilia RYNKIEWICZ.

Fotoreporter: Daniel WITKOWSKI.

Technicy komputerowi: Michał JAGODZIŃSKI, Dobrosław DĘBICKI, Jan PIOTROWSKI, Jeremiasz WIELEBA.

Opiekun pisma: Wojciech WALCZAK.